

РЕШЕНИЕ

№ 35433

гр. София, 28.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 14.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **2892** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на А. Т. С. от [населено място] срещу Заповед № РД-20-СПО-11/27.02.2025 година на Председател на КЗК, с която последният на основание чл.90,ал.1, т.5 във връзка с чл.89,ал.2,т.1 и т.5 от ЗДСЛ, чл.9, ал.1,т.5 от Закона за защита на конкуренцията наложил дисциплинарно наказание „Уволнение“ на А. Т. С. на длъжност „ Главен експерт“ в Дирекция“ Обществени поръчки и концесии“и срещу Заповед №РД-20-СПО-12/27.02.2025 година на Председател на КЗК, с която последният на основание чл. 107,ал.1,т.3 от ЗДСл прекратил служебното правоотношение на А. Т. С. във връзка със Заповед № РД-20-СПО-11/27.02.2025 година.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразно ст на оспорените заповеди. Твърди се, че Заповедта за налагане на дисциплинарно наказание уволнение на отговаря на изискванията за форма,визирани в чл.97,ал.1, т.4 и т.6 от ЗДСЛ, няма описание на времето, място и нарушението, както и няма посочени правни разпоредби, няма описание на нарушението. Твърди се,че същата е издадена при съществено нарушение на административно – производствените правила и при допуснати нарушения на материалния закон. Иска се отмяна на двете заповеди и се претендират и направените по делото разноски.Съображения относно незаконосъобразността на двете заповеди развива и в представената по делото писмена защита

В съдебно заседание, оспорващият-А. Т. С. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се явява и заедно с адвокат Г. поддържа жалбата на заявените основания. Претендира и направените по делото разноски.

Ответникът по оспорването-Председател на Комисията за защита на конкуренцията редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт К. редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение,като моли да бъде редуцирано.Съображения относно неоснователността на жалбата развива и в депозираните писмени бележки.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

С Решение на Народното събрание от 29.06.2016 година е избрана Ю. Р. Н. за Председател на КЗК.

Със Заповед № ЧР-01-58/13.04.2017 година на Председател на Комисия за защита на конкуренцията оспорващият е преназначен на длъжност- Главен експерт в Дирекция „Обществени поръчки и концесии“ считано от 18.04.2017 година.

Със Заповед № ЗПО-30/14.02.2025 година на Председател на КЗК е определен Дисциплинарен съвет към Администрацията на КЗК за срок от 3 години, определен е съставът на Дисциплинарния съвет, както и резервни членове,както и правила за функциониране на Дисциплинарния съвет.

На 17.02.2025 година Директор на Дирекция“ Обществени поръчки“ при КЗК депозирал Докладна записка до Председател на КЗК относно неспазване на трудовата дисциплина от страна А. С. – Главен експерт в Дирекция“ Обществени поръчки и концесии“, в която подробно описал по дати какво е направил оспорващият и какво не е направил, и е предложено на оспорващия да бъде прекратено служебното правоотношение на оспорващия.

Със Заповед №ЗПО-31/17.02.2025 година Председател на КЗК образувал дисциплинарно производство срещу А. С.- Главен експерт в Дирекция „Обществени поръчки и концесии“ във връзка с Докладна записка № ДЗП-137/17.02.2025 година на прекия ръководител за виновно неизпълнение на служебните задължения от страна на служителя, посочил Д. съвет на КЗК да изясни фактите и обстоятелството по извършеното неизпълнение на служебните задължения, забавата при изпълнение на служебните задължения и неспазването на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация от страна на служителя в срок до 20.02.2025 година, свикал заседание на Дисциплинарния съвет на 19.02.2025 година, за което да бъдат уведомени всички членове на съвета, определил резервният член Р. Б. – Главен експерт в Отдел“ Човешки ресурси ,финансово-стопански и административни дейности“ да замества Председателя на Дисциплинарния съвет, който отсъства поради отпуск по майчинство.

На 17.02.2025 година е съставен Протокол № Вт-Др-12 за изслушване на оспорващия, в който е посочено, че в Кабинета на Председател на КЗК по повод Докладната записка от 17.02.2025 година на Директор на Дирекция „ Обществени поръчки и концесии“ в КЗК е установено, че оспорващият е отказал да даде както устни, така и писмени обяснения по повод изложените в Докладната записка и извършени от него нарушения .

На 19.02.2025 година е съставен Протокол Вт- Др-13 от Дисциплинарния съвет в който са разгледани изложените факти и обстоятелства в Докладната записка и е прието решение да бъде предложено на Председател на КЗК да бъде наложено дисциплинарно наказание „ Уволнение“на оспорващия.

На 20.02.2025 година Д. съвет при КЗК приел Решение № ВтДр-14, с което предложил на оспорващия да бъде наложено дисциплинарно наказание- Уволнение.

На 27.02.2025 година ответникът по оспорването издал оспорената Заповед № РД-20-СПО-11, с

която наложил дисциплинарно наказание – „Уволнение“ на оспорващия и със Заповед № РД-20-С.-12/27.02.2025 година прекратил служебното правоотношение на оспорващия считано от датата на връчването и.

Заповедта за налагане на дисциплинарно наказание „Уволнение“ и за прекратяване на служебното правоотношение са връчени на оспорващия на дата 05.03.2025 година .

Приложени са всички събрани в хода на дисциплинарното производство доказателства, заверено копие на личното служебно досие на оспорващия.

Назначена е, изслушана и неоспорена от страните съдебно- компютърна експертиза , като в заключението си вещото лице е дало подробен отговор на въпросите, поставени му като задача, а разпитан в съдебно заседание ,експертът заявява, че поддържа заключението си .

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София- град намира предявената жалба срещу оспорените заповеди за процесуално допустими подадена в преклузивния срок по чл.149 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна. Съображенията за това са следните:

Оспорената Заповед №РД-20-СПО-11/27.02.2025 година, с която Председател на КЗК наложили на оспорващия дисциплинарно наказание „ Уволнение“ и Заповед № РД-20-СПО-12/27.02.2025 година, с която Председател на КЗК прекратил служебното правоотношение на оспорващия на основание чл.107,ал.1,т.3 от ЗДСЛ са индивидуални административни актове по смисъла на чл. чл.21,ал.1 АПК, вр. с чл.154,ал.2,т.1 АПК и като такива подлежат на съдебен контрол за законосъобразност. При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от орган по назначаването в предвидената от закона форма, съдържа ли правното основание за прекратяване на служебното правоотношение, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба./арг. от чл.108,ал.1 ЗДСл, а по отношение на Заповедта за налагане на дисциплинарно наказание- дали отговаря на изискванията на чл.97 от ЗДСЛ.

Оспорените Заповеди са издадени от компетентен орган-това е Председател на КЗК, на когото изрично нормата на чл.9,ал.2,т.4 и т.5 от Устройствения правилник на КЗК е предоставила правото да утвърждава щатното разписание на администрацията на комисията и да сключва, изменя и прекратява трудовите и служебните правоотношения със служителите от администрацията и присъжда рангове на държавните служители, и в този смисъл той е орган по назначаването и дисциплинарно- наказващ орган на държавните служители.

Следва да бъде посочено ,че съгласно чл. 6, ал. 1 от Закона за държавния служител, държавният служител изпълнява държавната служба въз основа на назначаване от компетентен орган на държавна власт. В [чл. 19 от Закона за администрацията](#) са посочени органите на изпълнителната власт /държавна власт - [чл. 8 от Конституцията на РБ](#)/. В [чл. 108 от Закона за държавния служител](#) е уточнено кой орган може да прекратява служебното правоотношение с държавния служител и това безспорно е органът по назначаване.

Наред с това, между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства се установява, че е към датата на издаване на Заповедите Ю. Н. е заемала длъжността- Председател на КЗК.

При издаването на Заповедта за прекратяване на служебното правоотношение органът по назначаването е спазил изискването за писмена форма, посочил е правното основание за издаването и-чл.107,ал.1 т.3 от ЗДС, според която органът по назначаването прекратява служебното правоотношение без предизвестие, когато държавният служител бъде дисциплинарно уволнен.

Що се касае до Заповедта за налагане на дисциплинарно наказание „ Уволнение“, настоящият

съдебен състав намира, че същата не отговаря на изискванията за форма, визирани в нормата на чл. 97, ал.1 от ЗДСЛ- дисциплинарното наказание се налага с мотивирана писмена заповед на дисциплинарно наказващия орган, в която се посочват трите имена и длъжността на дисциплинарно наказващия орган, датата на издаването, трите имена и длъжността на наказвания държавен служител, описание на извършеното от него нарушение, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и доказателствата, които го потвърждават, служебните задължения, които са били виновно нарушени, видът и размерът на наказанието, правното основание за налагането му.

В конкретния случай липсва дата и място на извършване на нарушението/ като посоченото в заповедта от края на 2024 година до настоящия момент в КЗК не може да доведе до извод, че в Заповедта е посочена ясно датата на извършване на нарушението- нито конкретно по дати, нито начален и краен период на нарушенията , като няма как и към дата 27.02.2025 година оспорващият да е продължил да извършва нарушенията, неясно какви. Наред с това, липсва конкретно описание на нарушението, както и нормите, които са нарушени и посочените в заповедта служителят системно закъснява за работа и не спазва режима за преминаване през охранителната система на КЗК, и в качеството си на експерт не спазва сроковете за изпълнение на възложените му задачи за предаване в срок на изготвени проекти на доклади, които ще бъдат разгледани на заседание на КЗК, като предава докладите един ден преди заседанието, не най-късно в тридневен срок преди него, има неуважително отношение към своите колеги, саботиране на работата на Дирекция "О." на практика е саботаж на важна дейност на КЗК, от която следват сериозни последици и могат да настъпят сериозни вреди за административния орган, налице е също неспазване на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, демонстрира неуважително отношение освен към своите колеги, също и към Председателя на КЗК, с което накърнява личното му достойнство не могат да доведат да ясно посочени нарушения на служебната дисциплина, кога са извършени, кои служебни задължения не е изпълнил служителят, както липсва посочено правно основание за извършените нарушения и в какво се изразяват те. Изброените в заповедта нарушения на служебната дисциплина не са конкретизирани по никакъв начин, няма как служителят да е нарушил целия Кодекс за поведение на служителите в държавната администрация / не са посочени конкретни правни разпоредби и заповедта на отговаря на изискванията за форма, визирани в нормата на чл.97 от ЗДСЛ, което е самостоятелно основание за отмяна на заповедта само на това основание.

При издаване на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание- „Уволнение“ответникът по оспорването е спазил процесуално- правните разпоредби , но е нарушил материално- правните на ЗДСЛ.

Държавен служител е конституционно понятие. Чл.116, ал.1 от Конституцията на РБ определя държавните служители като изпълнители на волята и интересите на нацията.

Легално определение на понятието „държавен служител“ е дадено в разпоредбата на чл.2, ал.1 от ЗДСЛ, според която държавен служител е лице, което по силата на административен акт за назначаване заема платена щатна длъжност в държавната администрация и подпомага орган на държавната власт при осъществяване на неговите правомощия. Държавни служители са и лицата, на които специален закон предоставя статут на държавен служител при спазване изискванията на този закон предоставя статут на държавен служител. Съгласно чл.6 от ЗДСЛ, държавният служител изпълнява държавната служба въз основа на назначаване от компетентен орган на държавна власт. Длъжностите, които се заемат от държавните служители, се определят в Единен класификатор на длъжностите в администрацията, който се приема от Министерския съвет и се обнародва в "Държавен вестник. Легална дефиниция на понятието „длъжност в администрацията“ е дадено в

чл.2,ал.1 от Наредбата за прилагане на Класификатора на длъжностите в администрацията, според която „длъжност в администрацията“ е нормативно определена позиция, която се заема по служебно или по трудово правоотношение, включително по правоотношение, възникнало на основание на Закона за Министерството на вътрешните работи, на Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, на Закона за изпълнение на наказанията или на Закона за дипломатическата служба, въз основа на определени изисквания и критерии, свързана е с конкретен вид дейност на лицето, което я заема и се изразява в система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностна характеристика. От своя страна, ЗДСЛ не дава определение на понятието „държавна служба“. Т. определение няма и в действащото българско законодателство и то се извежда от теорията. Държавната служба е трайно изградена институция, осигуряваща постоянното и непрекъснато функциониране на държавния апарат за реализиране на държавни цели и задачи. Държавна служба съществува не само при държавните административни органи, но при другите органи, осъществяващи държавни функции. Държавната служба не е непосредствено свързана с производството на материални ценности, тя не е материално-производствена дейност, но тя може да бъде дейност по подготвяне на условията за осъществяване на материално производство.

Държавната служба е институция на държавата и има за основно предназначение да реализира държавната политика, държавните интереси, както и обществения интерес, представен в държавната политика. Функционирането на държавната служба е свързано с упражняването на държавна власт и при осъществяването ѝ, винаги се действа от името на държавата и затова държавната служба е израз на държавно-властнически правомощия и нейното нормално функциониране се гарантира от държавната власт, като при нужда за целите на изпълнение на задачите на държавната служба може да се прибегне и до държавна принуда. Държавната служба се осъществява на основата на правото-тя е правно регламентирана и представлява система от правни норми, общи и специални, които уреждат принципите и правилата на осъществяване на държавната служба, правата и задълженията на държавните служители, отговорността и зависимостта между функционирането на държавната служба в различните държавни органи и звена. Като обобщение може да се каже, че държавната служба е изградена с цел да се организира постоянното осъществяване на функциите на държавата. Държавната служба е правно регламентирана, свързана с упражняването на държавната власт, дейност за осигуряване на трайното и непрекъсваемо функциониране на държавния апарат. Тя е административно-правен институт. Понятието „държавна служба“ е дефинирано и в Решение № 5/1993 на КС на РБ, който сочи „че най-общо държавната служба е дейност по осъществяване на функциите на държавата. Тази дейност се извършва от името на държавата и за реализиране правомощията на предвидените в Конституцията нейни органи. За нея се предвижда и обикновено се получава възнаграждение. Това не е дейност, непосредствено свързана с производството на материални ценности. Този най-общ смисъл на понятието "държавна служба" обаче не изключва и особеностите, с които то се употребява в Конституцията и които то придобива в зависимост от конкретното си систематично място и от съответния правен институт, с който е пряко свързано.“

Разпоредбата на чл.89,ал.1 от ЗДСЛ постановява, че за виновно неизпълнение на служебните задължения, държавният служител се наказва с предвидените в този закон наказания, като в алинея втора на същия текст са изчерпателно посочени видовете дисциплинарни нарушения.

За изясняване има ли извършено дисциплинарно нарушение от страна на оспорващия, Председател на КЗК образувал дисциплинарно производство срещу оспорващия на дата 17.02.2025 година за виновно неизпълнение на служебните задължения от страна на

служителя във връзка с Докладна записка от 17.02.2025 година на прекия ръководител на оспорващия, определеният Дисциплинарен съвет, чийто мандат е започнал на дата 14.02.2025 година е за срок от 3 години, като предвид обстоятелството, че Председателят на Дисциплинарния съвет е в отпуск по майчинство, Председател на КЗК определил резервния член-Р. Б. да замества Председателя на Дисциплинарния съвет, приел Решение, с което предложил на оспорващия да бъде ангажирана дисциплинарната отговорност и да му бъде наложено дисциплинарно наказание-“ Уволнение“. По силата на чл.95 от ЗДСЛ във всяка администрация се създава дисциплинарен съвет в състав от трима до седем редовни и двама резервни членове, които са държавни служители. Най-малко един от редовните членове на дисциплинарния съвет трябва да е с юридическо образование, освен в случаите, когато в администрацията няма държавен служител с такова образование. Д. съвет се назначава от органа по назначаването за срок три години. В заповедта за назначаването се определят председателят и заместник-председателят, както и правилата за работа на съвета. Членовете на дисциплинарния съвет са несменяеми за времето на своя мандат, освен ако бъдат освободени от съвета по тяхно искане, бъдат дисциплинарно наказани или бъде прекратено служебното им правоотношение. Д. съвет разглежда дисциплинарните дела в състав от всички редовни членове на съвета. При отсъствие на редовен член, както и в случаите, когато срещу него е образувано дисциплинарно дело, органът по назначаването определя кой от резервните членове трябва да го замести. В чл.96 от ЗДСЛ е посочено, преди да наложи дисциплинарно наказание по чл. 90, ал. 1, т. 4 и 5, дисциплинарно наказващият орган взема становището на дисциплинарния съвет, който образува дисциплинарно дело по негово нареждане. Д. съвет изяснява фактите и обстоятелствата по извършеното нарушение, както и изслушва при необходимост обясненията на държавния служител и обсъжда представените от него доказателства. Д. съвет приема решения с мнозинство от две трети. Решението на дисциплинарния съвет съдържа становище относно наличието на основание за дисциплинарна отговорност, както и относно вида и размера на съответното на извършеното нарушение дисциплинарно наказание. В 7-дневен срок от приемането на решението дисциплинарният съвет го представя заедно с преписката по делото на дисциплинарно наказващия орган.

Членовете на Дисциплинарния съвет са определени в съответствие с нормата на чл.95 от ЗДСЛ, а и по делото се съдържат доказателства, че членовете на съвета са заемали съответните длъжности, както и че Председателят на Дисциплинарния съвет е ползвал отпуск по майчинство .

Наред с това, още в хода на образуване на дисциплинарното производство ответникът по оспорването е поканил оспорващия да бъде изслушан, но той е отказал, съставен е Протокол, в който са отразени обстоятелствата около изслушването, при което ответникът по оспорването е спазил разпоредбата на чл.93, ал.1 от ЗДСЛ -Дисциплинарно наказващият орган е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител и да му даде срок за писмени обяснения, да събере и оцени посочените от него доказателства.

Що са касае до твърдението на оспорващия, че в Деловодната система на КЗК са възможни манипулации на документи в периода от 13.12.2014 година до 28.04.2025 година, то това твърдение остана недоказано и не се подкрепя от събраните доказателства, като от заключението на вещото лице, изготвило съдебно- компютърната експертиза/ неоспорена от страните, което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено е видно ,че Деловодната система допуска промяна на качените файлове, като новокаченият файл се записва като нов, но остават версии на качените файлове с дата и час на качване, посочените на лист 280 от делото писмени доказателства/ подробно посочени от вещото лице по номер и дата/ вещото лице не може да установи дали са манипулирани, защото е необходимо да бъдат прегледани лог файловете, а при извършване на експертизата последните лог файлове са били от дата 27.09.2025 година, не се съхраняват такива лог файлове за такъв дълъг период от време и за посочения период няма запазени лог файлове, като в записите на Деловодната система по посочените в т.6 документи не са намерени прикачени файлове/ но

заповедите, докладните записки, заповедта за образуване на дисциплинарно производство и посочените други доказателства са представени на хартиен носител и съдът намира, че не са създадени като електронни документи, при което твърдението на оспорващия, че са манипулирани не се доказва.

Но посоченото в Заповедта- служителят системно закъснява за работа, без да е конкретизирано на кои дати и в колко часа е пристигнал, колко пъти е закъснял за работа, не спазва сроковете за представяне на докладите/ без да са посочени сроковете и кога на коя дата е следвало да предаде конкретен доклад, има неуважително отношение към колегите си/ без посочване в какво се изразява това неуважително отношение саботирането на работата на КЗК на практика е саботаж/ като такова дисциплинарно нарушение в ЗДСЛ няма- извършване на саботаж, неспазването на Кодекса за поведение на служителите в Държавната администрация без да е посочено какво е посоченото нарушение и кои разпоредби е нарушил оспорващият, като няма как оспорващият да е нарушил целия Кодекс за поведение на служителите в държавната администрация, няма посочване в какво се изразява демонстрирането на неуважително отношение към своите колеги и към Председателя на КЗК, като на последния му засяга достойнството, няма посочване и конкретизиране кои преки задължения от Длъжностната си характеристика не е изпълнил, кога е станало това, кои точно задължения от Длъжностната характеристика не е изпълнил, кога и в какво се изразява враждебната атмосфера, която е създавал оспорващият с това свое поведение, при което по никакъв начин не е доказано конкретно извършено нарушение на конкретни правни норми, нито пък са посочени такива от които и да е нормативен или вътрешен акт, или пък от Длъжностната характеристика, при което дисциплинарната отговорност на оспорващия е неправилно ангажирана, което предпоставя отмяна на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание, а това от своя страна влече и отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение като правна последица от отмяната на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъдят такива, но преди да бъде определен техният размер съдът следва да обсъди направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

От представения Договор за правна защита и съдействие е видно, че договореното адвокатско възнаграждение е в размер на 1000 лева, платено в брой при подписването на договора. Съгласно чл.8,ал.3 от Наредбата за заплащане на адвокатската работа-за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лева, а сумата в размер на 1000 лева и е съответен на оказаната правна помощ от страна на адвоката. По силата на чл.78,ал.5 ГПК/ приложима по силата на препащата норма на чл.144 от АПК ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. В съответствие с разпоредбата на чл.36,ал.2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента, като размерът трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. В конкретния случай, съдебният състав намира, че не са налице основания за намаляване на адвокатското възнаграждение на адвоката цената на адвокатската защита не следва да се намалява, още повече, че е в минимума. Наред с това, В РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)25 януари 2024 година на СЕС е посочено, че „ Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1,

националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики. Член 101, параграф 2 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

В полза на оспорващия следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 2119,69лева- адвокатско възнаграждение и депозит за вещо лице.

Воден от гореизложеното и на основание чл.122 от ЗДСл,вр.с чл.173 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД № РД-20-СПО-11/27.02.2025 година на Председател на КЗК, с която последният на основание чл.90,ал.1, т.5 във връзка с чл.89,ал.2,т.1 и т.5 от ЗДСЛ, чл.9, ал.1,т.5 от Закона за защита на конкуренцията наложил дисциплинарно наказание „Уволнение“ на А. Т. С. на длъжност,, Главен експерт“ в Дирекция“ Обществени поръчки и концесии“и Заповед №РД-20-СПО-12/27.02.2025 година на Председател на КЗК,

с която последният на основание чл. 107,ал.1,т.3 от ЗДСл прекратил служебното правоотношение на А. Т. С. във връзка със Заповед № РД-20-СПО-11/27.02.2025 година.

ОСЪЖДА ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КЗК– ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА А. Т. С. ОТ ГР. С. СУМАТА ОТ 2119,69 ЛЕВА- РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА КОМИСИЯ ЗА ЗАЩИТА НА КОНКУРЕНЦИЯТА.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА ОСПОРВАЩИЯ И НА ОТВЕТНИКА ПО ОСПОРВАНЕТО. РЕШЕНИЕТО ПОДЛЕЖИ НА КАСАЦИОННО ОСПОРВАНЕ -В 14 ДНЕВЕН СРОК ОТ ПОЛУЧАВАНЕ НА ПРЕПИС ОТ СЪЩОТО ПРЕД ВАС НА РБ.

СЪДИЯ: